

จดหมายถึงคุณครูไม่ใหญ่ จากลินิน (สาธารณรัฐประชาชนจีน)

“หนูจดจำไว้อยู่เสมอว่า คุณครูไม่ใหญ่สอนให้ต้องเก่งและดี
ซึ่งคนที่เก่งและดีได้ต้องนั่งสมาธิด้วย
และตอนนี้หนูสะสมรางวัล รวมถึงไปประกาศเกียรติบัตร
ได้ประมาณ 200 กว่ารางวัลแล้ว เต็มตู้เลยล่ะ”

กราบนมัสการคุณครูไม่ใหญ่ที่เคารพยิ่งค่ะ

หนูชื่อ พิชญานิน หวังขาลาบวร อายุ 18 ปี ชื่อเล่น
ลินิน ค่ะ ตอนหนูจบ ม.3 ที่เมืองไทย หนูสอบชิงทุนรัฐบาลได้
และมีโอกาสได้ไปศึกษาต่อในระดับมัธยมปลายจนถึงระดับ
ปริญญาโทที่ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนค่ะ หนูมาอยู่ที่
เมืองจีนได้ 3 ปีแล้วค่ะ ตอนนี้หนูได้รับการตอบรับให้เข้าเรียน
ในคณะเศรษฐศาสตร์ของมหาวิทยาลัยปักกิ่ง ซึ่งเป็น
มหาวิทยาลัยอันดับ 1 ของประเทศจีนและติดอันดับหนึ่งในสิบ

.....

ของโลก ด้วยผลคะแนนการสอบเอ็นทรานซ์เป็นอันดับหนึ่งของชาวต่างชาติ และหนูก็ทำคะแนนได้สูงสุดเป็นอันดับ 1 ของทุกคนในกลุ่มของนักเรียนต่างชาติจากทั่วโลกค่ะ ตอนแรกพอทราบข่าวก็ตื่นเต้นมาก แต่ตอนนี้ตื่นเต้นน้อยลงแล้วค่ะ เพราะหนูคิดว่ายังมีด้านอีกหลายด้านที่หนูจะต้องก้าวผ่านไปให้ได้ และที่สำคัญหนูต้องขยันและไม่ประมาท

.....

ช่วงปลายปี พ.ศ. 2547 ก่อนที่หนูจะเดินทางมา
ศึกษาต่อที่ประเทศจีน หนูได้มีโอกาสไปนั่งสมาธิที่เชียงใหม่
พร้อมกับคุณยายและได้ไปกราบขอพรคุณครูไม่ใหญ่ก่อนเดินทาง
หนูยังจำโอวาทที่คุณครูไม่ใหญ่ให้ได้จนถึงทุกวันนี้ค่ะ
พอหนูกราบเรียนคุณครูไม่ใหญ่ว่าหนูจะไปเรียนที่ประเทศจีน
คุณครูไม่ใหญ่ถามว่า “ไปเรียนคณะอะไร” พอหนูตอบว่า “คณะ
เศรษฐศาสตร์ระหว่างประเทศค่ะ” คุณครูไม่ใหญ่ก็บอกหนูว่า
“ไปเรียนเศษแล้วอย่าลืมเอาส่วนมาให้ครูไม่ใหญ่ด้วยนะ”
และคุณครูไม่ใหญ่บอกหนูว่า “ให้หนูอยู่ในบุญตลอด และต้อง
นั่งสมาธิอย่าให้ขาดและให้มีดวงบุญสว่างไสวนะลูกนะ”

หนูเองก็พยายามหมั่นนั่งสมาธิตามคำสอนของคุณครูไม่ใหญ่ โดยมีคุณแม่คอยย้ำเตือนอยู่เสมอไม่ว่าจะทำอะไร เช่น การสอบ หรือขึ้นเครื่องบิน หรือทำอะไรที่สำคัญๆ คุณแม่จะคอยบอกให้นึกถึงหลวงปู่วัดปากน้ำ และคุณยายอาจารย์ นำใจมาไว้ที่ศูนย์กลางกายและท่อง “สัมมา อะระหัง” อธิษฐานจิตให้ท่านคุ้มครอง แม้กระทั่งตอนสอบสัมภาษณ์ และการสอบข้อเขียนของ ก.พ.* หนูก็มากราบรูปหล่อทองคำของหลวงปู่วัดปากน้ำที่วัด อธิษฐานกับหลวงปู่ว่า “หลวงปู่คะ ถ้าหนูไปเรียนแล้วจะเจริญก้าวหน้า และจะเป็นประโยชน์ต่อการได้ช่วยงานหลวงพ่อเผยแผ่พระพุทธศาสนาในประเทศจีน ก็ขอให้หนูสอบสัมภาษณ์ได้ด้วยเถิดนะค่ะ” แล้วหนูก็สอบได้ ทั้งๆ ที่แค่ลองสอบดูเฉยๆ ลองสอบเพราะคิดว่าคงจะไม่ติด สอบเพื่อหวังจะได้ความรู้ เพราะข้อสอบเป็นข้อเขียนทั้งหมดและค่อนข้างยากค่ะ

* คณะกรรมการข้าราชการพลเรือน

คุณครูไม่ใหญ่คะ หนูคิดว่าการที่หนูสอบผ่านทุนรัฐบาล
ก.พ. และสอบได้ที่หนึ่ง ได้คะแนนรวมสูงสุดชนะเพื่อนจาก
ทั่วโลกในครั้งนี้ สิ่งที่อยู่เบื้องหลังความสำเร็จของหนูทุกอย่างก็
คือ “บุญ” และ “สมาธิ” ค่ะ เพราะทุกอย่างที่หนูผ่านมาได้นั้น
จะเป็นไปอย่างพอเหมาะพอดี ตั้งแต่ตอนได้ทุนรัฐบาล ก.พ. ทุนนี้
จะส่งเรียนตั้งแต่ระดับมัธยมปลายจนถึงปริญญาโทที่ประเทศจีน
เป็นทุนที่ไม่ได้มีทุกปี แต่จะมีทุก 7-8 ปี แต่ทุนนี้มาพอดีตอนที่
หนูสอบ พอสอบได้และมาเรียนหนูก็สอบผ่าน ข้ามชั้นโดย
ไม่ต้องเข้าอบรมภาษา ซึ่งจะต้องใช้เวลาอีก 1-2 ปีสำหรับ
นักเรียนต่างชาติ แต่หนูสามารถเข้าเรียนมัธยมปลายได้เลย

ใครๆ มักจะถามหนูว่า “เธอทำบุญอะไรมา ถึงได้รางวัลมากมายขนาดนี้” หนูก็ไม่ว่าชาติที่แล้วหนูทำอะไรมา รู้แต่ว่าชาตินี้หนูชอบทำบุญเกี่ยวกับการศึกษาเป็นพิเศษ คุณแม่จะชอบชวนทำบุญการศึกษาและบุญทุกบุญที่คุณครูไม่ใหญ่ให้ทำ คุณแม่จะสอนอยู่เสมอว่า ที่หนูและพีเบิร์นซ์ (พี่สาวคนโต เรียนแพทย์ที่ธรรมศาสตร์ค่ะ) สอบได้ดีๆ แบบนี้ ก็ด้วยบุญที่คุณแม่และครอบครัวหนูได้ร่วมบุญและปฏิบัติธรรมกับคุณครูไม่ใหญ่มากตลอด และทำบุญใส่บาตรมาร่วม 17 ปีแล้ว ทำให้หนูประสบความสำเร็จดังเช่นวันนี้ คุณแม่จะพูดเสมอว่าคนเราเก่งแล้วต้องเฮง (บุญ) ด้วย หนูจดจำไว้อยู่เสมอว่า คุณครูไม่ใหญ่สอนให้ต้องเก่งและดี ซึ่งคนที่จะเก่งและดีได้ต้องนั่งสมาธิด้วย และตอนนั้นหนูสะสมรางวัลรวมถึงใบประกาศเกียรติบัตรได้ประมาณ 200 กว่ารางวัลแล้ว เต็มตู้เลยล่ะ

.....

ครั้งนี้หนูได้เงินรางวัลเป็นทุนการศึกษาจำนวน 20,000
หยวน คิดเป็นเงินไทยราว 1 แสนบาท หนูจะแบ่งส่วนหนึ่งไป
ทำบุญค่ะ

หนูจำไม่ได้ว่าหนูเข้าวัดปีไหนเพราะพอนึกถึงตอนเด็กๆ
หนูก็มาวัดแล้ว คุณแม่เล่าว่า ครอบครัวของเรามาวัดตั้งแต่ปี พ.ศ.
2529 ตั้งแต่หนูยังไม่เกิด หนูชอบมาวัด เพราะมาแล้วหนูจะได้
มาราบ**คุณยายอาจารย์***ที่ครัวยามา หนูจะนึกตลอดว่าหนู
เป็นลูกของคุณยายอาจารย์ หนูรักคุณยายอาจารย์ค่ะ ท่านอยู่
ในความทรงจำของเด็กๆ อย่างหนู ท่านน่ารักพอ ใจดี น่าเข้าใกล้
หนูเคยได้กอดคุณยายอาจารย์ด้วย ตอนนั้นหนูเด็กมาก

.....

*คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง

.....

หนูนั่งสมาธิได้ไม่นาน นั่งครู่เดียว ก็ล้มตามาดูผู้ใหญ่แล้ว เดี่ยวนี้
 หนูนั่งได้นานขึ้น สิ่งที่หนูชอบมากๆ ในวัด คือ นกยูง หนูชอบ
 ตอนนกยูงรำแพน ซึ่งเป็นอะไรที่สร้างความตื่นเต้นให้กับหนู
 มากเลยคะ

ในวันวิสาขบูชาปี พ.ศ. 2547 หนูจำได้ว่า ได้มานั่งสมาธิ
 ที่เจดีย์ หนูนั่งตามเสียงนำนั่งของคุณครูไม่ใหญ่ วันนั้นหนูเห็น
 ดวงแก้วอยู่ที่กลางห้องสว่างเหมือนดวงอาทิตย์ หนูชอบนั่งสมาธิ
 ที่วัด โดยเฉพาะที่เจดีย์ ตอนเย็นๆ จะนั่งได้นาน และนั่งได้นิ่ง
 เป็นพิเศษ

.....

หนูมีประสบการณ์แปลกๆ เกิดขึ้นช่วงที่อยู่ที่ปักกิ่งค่ะ
วันหนึ่ง ในเดือนธันวาคม พ.ศ. 2549 หนูไปออกกำลังกายที่
ฟิตเนสข้างหอพักกับเพื่อนๆ ขณะที่หนูปั่นจักรยานอยู่กับที่
ตอนนั้นใจนิ่งๆ ว่างๆ สบายๆ โดยที่ไม่ได้คิดอะไร จู่ๆ หนูก็
เห็นองค์พระพุทธรูปขึ้นมาที่กลางห้อง แล้วองค์พระก็ใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ
ทั้งๆ ที่ยังปั่นจักรยานอยู่นะคะ เป็นความรู้สึกที่โล่งมากค่ะ สบาย
อย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน หนูหลับตาดูองค์พระ ในกลางห้อง
เปลือยเปล่าเดียว! ลืมตามาอีกทีก็ผ่านไปตั้ง 20 นาทีแล้วค่ะ
เหตุการณ์ครั้งนั้นเป็นประสบการณ์ภายในที่แปลกมาก

.....

.....

หนูจะปฏิบัติตามโอวาทของคุณครูไม่ใหญ่ตลอดเวลา
เน่น ก่อนอ่านหนังสือหนูจะเอาใจไปจรดศูนย์กลางกายไว้เสมอ
ซึ่งทำให้อ่านหนังสือได้นานกว่าคนอื่น เพื่อนๆ จะบอกว่า
หนูสมาธิดีมากเพราะเขาอ่านกันเพียงแค่ครึ่งชั่วโมงก็ต้องพักแล้ว
สมาธิช่วยให้หนูมีสติ ไม่ลนลานเวลาสอบ แล้วก็คิดคำตอบ
ออกได้อย่างเป็นอัจฉริยะเลยคะ ก่อนอ่านหนังสือหนูจะทำใจว่างๆ
นึกดวงแก้วไว้กลางท้อง ประมาณ 5-10 นาทีแล้วจึงค่อยอ่าน
หนังสือ หนูคิดว่าถ้าเราอ่านหนังสืออย่างมีสมาธิ แม้จะอ่าน
เพียงช่วงสั้นๆ แต่ยิ่งดีกว่าอ่านหลายๆ ชั่วโมงอย่างไม่มีสมาธิ
ซึ่งจะได้เพียงแค่ผ่านหัว แต่จำอะไรไม่ได้เลย

.....

.....

ช่วงนี้ใกล้เข้าฤดูร้อนแล้ว ที่ปักกิ่งอากาศแปรปรวน
มากค่ะ หนูต้องปรับตัวเยอะเลย หนูว่าอากาศเมืองไทยดีกว่าค่ะ
หนูคิดถึงเมืองไทย คิดถึงวัด คิดถึงคุณครูไม่ใหญ่ เวลาที่คุณแม่
โทรมาหาหนู ท่านก็จะเล่าเรื่องในโรงเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยา
ให้ฟังว่าวันนี้ท่านทำบุญอะไรบ้างและให้หนูได้อนุโมทนา และ
หนูก็จะฝากเงินไว้ให้คุณยายช่วยทำบุญภัตตาหารและปล่อยปลา
กับคุณครูไม่ใหญ่แทนหนู เพราะที่เมืองปักกิ่ง นอกจากจะรับ
สัญญาณจานดาวธรรมไม่ได้แล้วยังไม่มีวัดไทยอีกด้วย

.....

คุณครูไม่ใหญ่ค่ะ แม้ที่นี่จะไม่มีจานดาวธรรมและไม่ได้
ไปวัดวันอาทิตย์เหมือนตอนอยู่เมืองไทย แต่หนูก็นั่งสมาธิทุกวัน
โดยเปิดซีดีน่านั่งสมาธิของคุณครูไม่ใหญ่ หนูชอบเสียงของ
คุณครูไม่ใหญ่ค่ะ เป็นเสียงที่ทรงพลังมาก ๆ ทำให้ใจหนูหยุดนิ่ง
มีอานุภาพทำลายความฟุ้งซ่านของเด็ก ๆ อย่างหนูได้

จดหมายฉบับนี้เป็นจดหมายฉบับแรกที่หนูเขียนถึง
คุณครูไม่ใหญ่ หนูอยากกราบขอบพระคุณคุณครูไม่ใหญ่ที่
เมตตาให้พรก่อนเดินทาง หนูพยายามทำตามที่คุณครูไม่ใหญ่
สอนตลอด รางวัลที่หนูได้ในครั้งนี้ หนูคิดว่าเป็นเพียงก้าวแรก
ที่หนูผ่านมาได้ เพื่อที่จะก้าวเดินต่อไป หนูจะต้องขยันขึ้น เพราะว่า

.....

ด้านที่ยากกว่านี้ยังมีอีกหลายด้าน นี่เป็นเพียงจุดเริ่มต้นของชีวิตเท่านั้น ถ้าเรามัวแต่ไปดีใจกับผลสำเร็จแค่นี้ มันก็จะขัดขวางการเดินไปข้างหน้าของเรา ทำให้เดินได้ช้าลง ทำให้เรากลายเป็นคนหลงตัวเองและมองไม่เห็นข้อผิดพลาดที่ต้องปรับปรุงเปลี่ยนแปลง

ทางข้างหน้าหนูยังต้องเจออะไรอีกมากมาย หนูยังต้องใช้ชีวิตอีก 4 ปี ในมหาวิทยาลัย ยังต้องเรียนต่อปริญญาโท ต้องเข้าสู่สังคมและโลกกว้าง แต่สิ่งที่หนูคิดว่ายากที่สุดก็คือการไปให้ถึงที่สุดแห่งธรรมซึ่งต้องใช้เวลา และทุ่มเทกับการสร้างบุญบารมีให้มากๆ

.....

โอรบาทที่คุณครูไม่ใหญ่มอบให้เป็นกำลังใจที่ทำให้หนู
ก้าวต่อไป และหนูตั้งใจว่าในอนาคตเมื่อเรียนจบแล้ว หนูจะ
กลับมาช่วยงานของคุณครูไม่ใหญ่ ในการเผยแพร่ธรรมะให้กับ
ชาวโลกที่ยังไม่รู้จักสัจธรรมของชีวิต หนูจะตั้งใจเรียนหนังสือ
ให้เก่งๆ ให้ได้เกรดสวยๆ ไปฝากคุณครูไม่ใหญ่ จะตั้งใจนั่งสมาธิ
ทุกวัน และกลับมาเมืองไทยคราวหน้า หนูจะเอาดวงแก้วและ
องค์พระไปฝากคุณครูไม่ใหญ่นะคะ

กราบนมัสการคุณครูไม่ใหญ่ด้วยความเคารพอย่างสูงค่ะ

พิกษณิน หวังชาลาบวร

(ลีนินค่ะ)

